

4

ZESPÓŁ KOŚCIELNO- -KLASZTORNY



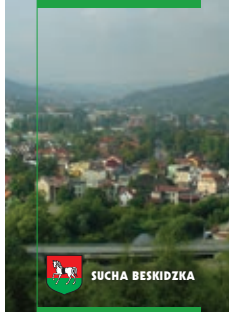
SUCHA BESKIDZKA

Mini
przewodniki
po Suchej
Beskidzkiej.

W serii
ukazały się:

1

SUCHA
BESKIDZKA
W PIGUŁCE



SUCHA BESKIDZKA

2

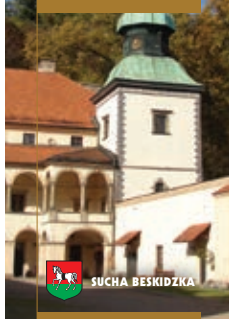
ŚLADAMI
KOMOROWSKICH
PO SUCHEJ
BESKIDZKIEJ



SUCHA BESKIDZKA

3

ZESPÓŁ
ZAMKOWO-
-PARKOWY



SUCHA BESKIDZKA

4

ZESPÓŁ
KOŚCIELNO-
-KLASZTORNY



SUCHA BESKIDZKA

5

ŚLADAMI
SŁAWNYCH
SUSZAN



SUCHA BESKIDZKA

4

ZESPÓŁ
KOŚCIELNO-
-KLASZTORNY



Scena Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny,
na sklepieniu starego kościoła, XVIII w.



Obraz wotywny z 1630 r. ufundowany przez Piotra Komorowskiego, z opisem cudu oraz rozplanowaniem przyszłej fundacji parafii sukciej. Zbiory parafii pw. Bożego Ciała w Krakowie

Powstanie zespołu kościelno-klasztornego oraz parafii pw. Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny w Suchej wiąże się z osobą Piotra Komorowskiego, właściciela osady w 1. poł. XVII w. i twórcy dominium z centrum na tutejszym zamku. Wcześniej Sucha należała do ogromnej parafii w Mucharzu, a od 1533 r. – do parafii w Zembrzycach. Piotr Komorowski wybudował pierwszy kościół w Suchej (obecnie zwany „starym kościołem”) w latach 1613–1614. Dziecięć lat później, 12 grudnia 1624 r. kościół został konsekrowany, a dokonał tego biskup sufragan krakowski Tomasz Oborski.

Komorowski sprowadził do Suchej kanoników regularnych latekańskich z klasztoru przy kościele Bożego Ciała na Kazimierzu (obecnie dzielnica Krakowa), którzy przez następne 150 lat z górą sprawowali pieczęć nad parafią. Po I rozbiore Polski, gdy Sucha weszła w skład zaboru austriackiego, w 1782 r., wskutek reform przeprowadzanych przez ówczesnego cesarza Józefa II, suski klasztor uległ kasacji i od tej pory parafią zarządzają kapłani diecezjalni.

Z biegiem lat, w miarę stałego wzrostu ludności Suchej i jej najbliższej okolicy, coraz bardziej dawała się odczuć konieczność budowy nowego, większego kościoła. Doszło do tego ostatecznie w latach 1895–1907. Nowa świątynia, zaprojektowana przez Teodora Talowskiego, została ufundowana przez ówczesnego właściciela zamku w Suchej Władysława Branickiego i jego matkę, Annę, przy znaczącej pomocy mieszkańców miasta, a szczególnie suskich kolejarzy.

Na teren zespołu kościelno-klasztornego można się dostać idąc z suskiego rynku ulicą Kościelną w górę, a następnie bądź wchodząc po przeciętych przez boczną ul. Zakościele schodach bezpośrednio w kierunku głównego wejścia do nowego kościoła, bądź też przekraczając nieco wyżej bramę w murze otaczającym cały zespół, prowadzącą na zewnętrzny dziedziniec.



Projekt nowego kościoła w Suchej wykonany przez Teodora Talowskiego. Rys. Archiwum MMSB

Zwiedzanie warto rozpocząć od krótkiego spaceru wokół obu świątyń, który pozwoli zaznajomić się z ich architekturą zewnętrzną i pozostałymi obiektami przykościelnymi. Całość założenia najlepiej prezentuje się z dziedzińca ❶, który – o czym warto pamiętać – aż do założenia cmentarza parafialnego w 1836 r. pełnił funkcję miejsca pochówku. Była to zresztą sytuacja powszechna – naturalnym miejscem usytuowania dawnych cmentarzy był teren położony bezpośrednio przy kościele. Wówczas miejsce to wyglądało zupełnie inaczej – nie było jeszcze nowego kościoła ❷, którego potężna bryła zajmuje dzisiaj znaczną część placu. Patrząc na tą ceglana budowlę, urozmaiconą kamiennymi detalami, można z łatwością dostrzec cechy stylu Teodora Talowskiego. Strzelistość kościoła, jego okien, a zwłaszcza imponującej, 54-metrowej wieży, nawiązuje do tradycji gotyckich, ale detale architektoniczne (jak choćby podwójnie dzielone okna – biforia) są elementami bliższymi dawnej sztuce romańskiej. Z tego właśnie powodu suski kościół uchodzi za doskonały przykład tzw. „malowniczego eklektyzmu” w twórczości krakowskiego architekta, który w swoich wizjach artystycznych niejednokrotnie łączył różne tradycje. Wspomniana wieża świątyni najwspanialej prezentuje się od strony frontowej (tej, do której prowadzą schody od ul. Zakościele). Jej górną część, bezpośrednio poniżej strzelistego hełmu, zajmuje potężna piaskowcowa figura Ukrzyżowanego, poniżej której, na krawędziach wieży umieszczono postaci Matki Bożej, św. Jana Ewangelisty, św. Józefa i św. Anny. Rzeźby wykonała firma Jana Cingrosa z Ołomuńca. Niższą część wieży zdobią dwa potężne okna (szczególnie pięknie prezentuje się dolne, w formie neogotyckiej rozety) i główny, neoromański portal wejściowy.



Klasztor kanoników regularnych laterańskich – obecnie plebania. Fot. BW

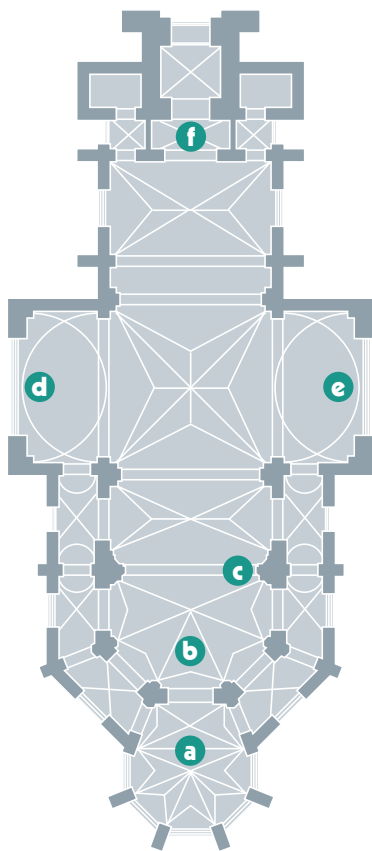
Pozostawiając nowy kościół po lewej stronie, kierujemy się przez dziedziniec w stronę dwóch niepozornych – w porównaniu z nim – budowli. Tymczasem to właśnie one dały początek całemu zespołowi i przez niemal trzysta lat odgrywały główną rolę w życiu religijnym Suchej. Budynek po lewej stronie, połączony z nowym kościołem ceglana przewiązka i zwieńczony sygnaturką, to właśnie pierwszy suski kościół **3**, ufundowany przez Piotra Komorowskiego. Jego bryła utrzymana jest w tradycjach późnogotyckich, jedynie dobudowana w 1763 r. sygnaturka reprezentuje styl barokowy. W górnej części gotyckiej szkarpy, opinającej zachodnią ścianę kościoła, widzimy kartusz z herbem Korczak fundatora parafii oraz tablicę erekcyjną, dzięki której znamy dokładnie daty powstania świątyni (29 marca 1613 – 15 czerwca 1614 r.). W tą samą ścianę wmurowano tablice erekcyjne **4** dwu spośród siedmiu pierwotnie otaczających kościół kaplic oraz epitafium ks. Ignacego Machayskiego, proboszcza suskiej parafii w l. 1782–1823 (niestety mocno zniszczone). Po prawej stronie stoi natomiast renesansowy gmach dawnego klasztoru kanoników regularnych **5**, pełniący – po opuszczeniu Suchej przez zakonników – funkcję plebanii. Oba zabytkowe budynki łączy arkada **6**, wewnątrz której prowadzi przejście z klasztoru na chór kościelny. Na jej zewnętrznej ścianie zwracają uwagę dwie bardzo cenne renesansowe tafle majolikowe, z przedstawieniem Ukrzyżowania Chrystusa oraz herbem Korczak oraz inicjałami: P K H L I O („Piotr Komorowski, hrabia liptowski i orawski”). Ich obecność w – czego by nie powiedzieć – prowincjonalnym kościółku, bardzo łatwo wyjaśnić. Otóż tafle takie, bardzo popularne np. we włoskiej Florencji, w Polsce wytwarzano na krakowskim Kazimierzu, skąd – jak już wiemy – przybyli do Suchej kanonicy regularni.



Półrotunda mieszcząca schody na chór muzyczny starego kościoła. W tle wnęka z figurą Chrystusa Upadającego pod Krzyżem. Fot. BW

Przechodząc pod arkadą mijamy we wnętrzu po prawej piaskowcową figurę Chrystusa Upadającego pod Krzyżem z 1791 r., ufundowaną przez niejakiego Rocha Chyżewskiego, zapewne jako wotum pokutne. Figura ta pierwotnie znajdowała się przed bramą, prowadzącą na teren ówczesnego cmentarza (a obecnie – bramą wejściową na teren zespołu) i jest przykładem powszechnego w tej okolicy kultu Męki Pańskiej, związanego z tradycją pielgrzymek do sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej, na trasach których jeszcze do dzisiaj zachowało się sporo kaplic z figurami przedstawiającymi tzw. Trzeci Upadek, wzorowanymi na łaskami słynącej rzeźbie w kościele Trzeciego Upadku na drózkach kalwaryjskich.

Za arkadą skręcamy w lewo, idąc drózką, obchodzącą stary kościół (schodki na wprost prowadzą do nowszych pomieszczeń parafialnych obok dawnego drewnianego spichlerza plebańskiego). Mijamy pochodzącą z pocz. XX w. muirowaną przybudówkę w kształcie półrotundy, wewnątrz której znajdują się schody na chór muzyczny, dalej południowe wejście do kościoła w ścianie nawy, a następnie węższe prezbiterium, zdobione renesansowym fryzem, biegnącym w górnej części jego zewnętrznych ścian, z dobudowaną do niego od południa zakrystią. Pomiedzy wejściem do świątyni a zakrystią można obejrzeć dwie płyty nagrobne **7**: zmarłego w 1633 r. Mikołaja Komorowskiego, brata fundatora (Piotr Komorowski, wraz z żoną i synem Mikołajem, Krzysztofem, także spoczywają w krypcie pod kościołem) oraz nie znanej bliżej Zofii Wojtalowskiej z 1632 r. Płyty te (jak również różne detale architektoniczne po przeciwnej stronie obejścia kościoła) zostały umieszczone w tym miejscu po ukończeniu generalnego remontu, jakiemu za sprawą proboszcza suskiej parafii ks. Stanisława Bogacza w ostatnich latach został poddany cały stary kościół wraz z kaplicami przykościelnymi, dzięki czemu ponownie pełni on swe funkcje sakralne i jest dostępny dla zwiedzających.

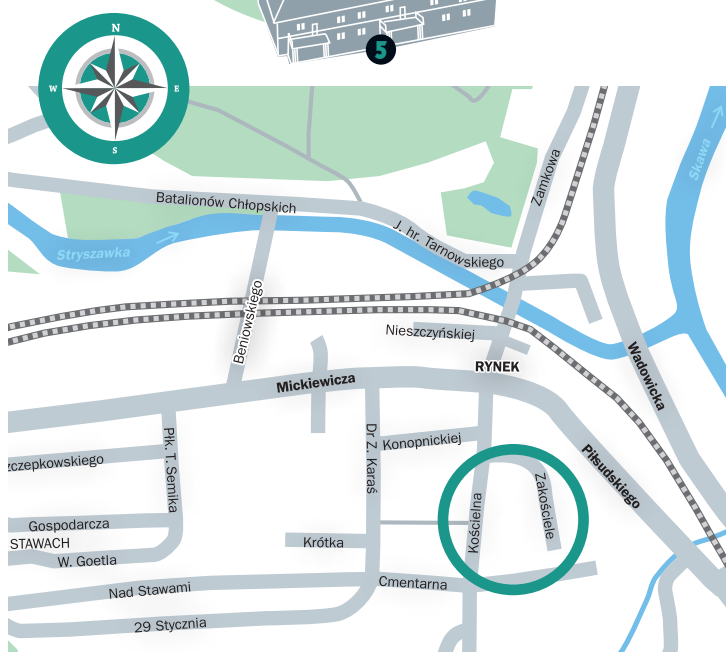
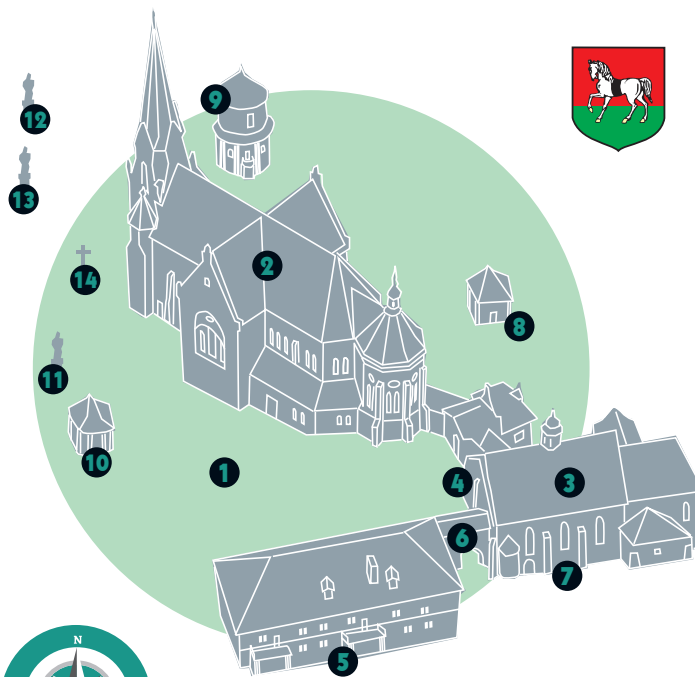
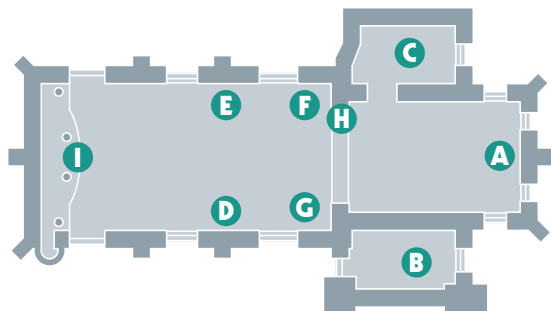


NOWY KOŚCIÓŁ

- a** Ambient
- b** Ołtarz główny
- c** Ambona
- d** Ołtarz Najświętszego Serca Pana Jezusa
- e** Ołtarz Męki Pańskiej
- f** Chór muzyczny

STARY KOŚCIÓŁ

- A** Ołtarz główny
- B** Zakrystia
- C** Kaplica Matki Bożej Bolesnej
- D** Ołtarz św. Krzyża
- E** Ołtarz św. Michała Archanioła
- F** Ołtarz św. Jana Chrzciciela
- G** Ołtarz św. Józefa
- H** Ambona
- I** Chór muzyczny



ZESPÓŁ KOŚCIELNO-KLASZTORNY

- 1** Działek
- 2** Nowy kościół
- 3** Stary kościół
- 4** Tablice erekcyjne kaplic
- 5** Klasztor kanoników regularnych
- 6** Arkada
- 7** Płyty nagrobne Mikołaja Komorowskiego i Zofii Wojtalowskiej
- 8** Kaplica św. Huberta
- 9** Kaplica Najśw. Salvatora i św. Janów – dzwonnica
- 10** Kaplica św. Anny
- 11** Figura św. Jana Nepomucena z 1779 r.
- 12** Figura św. Jana Nepomucena z 1759 r.
- 13** Figura Chrystusa Króla
- 14** Mogiła konfederatów barskich



Widok na kaplicę pw. Św. Huberta. Fot. BW

Mijając prezbiterium, kierujemy się ponownie w lewo, obok starej bramki przekutej w murze kościelnym, i przechodzimy obok dobudowanej do starego kościoła w 2. poł. XVII w. kaplicy Matki Bożej Bolesnej. Mamy teraz okazję podziwiać zabytkowy zespół od strony wschodniej. Po lewej widzimy ceglana przewiązkę pomiędzy obiema świątyniami wraz z pomieszczeniem zakrystii nowego kościoła oraz jego potężną sylwetkę w nowej perspektywie, a po prawej mijamy pierwszą z trzech zachowanych kaplic przykościelnych, wzniesionych przez Piotra Komorowskiego. Kaplica ta **8** została uratowana przed zniszczeniem w 2007 r. głównie dzięki wsparciu ze strony Koła Łowieckiego w Suchej i miejscowego Nadleśnictwa, otrzymując wówczas wezwanie św. Huberta, patrona myśliwych i ludzi lasu. Wewnątrz można obejrzeć współczesną płaskorzeźbę przedstawiającą tego świętego oraz – podobnie jak w pozostałych ocalałych kaplicach – dokumentację zdjęciową, przedstawiającą stan obiektów przed rozpoczęciem prac remontowych i po ich zakończeniu.

Kontynuując spacer dochodzimy do kolejnej kaplicy **9**, największej spośród wszystkich siedmiu pierwotnie istniejących, wzniesionej pod wezwaniem Najświętszego Salwatora i św. Janów: Chrzyciela i Ewangelisty. Jej oryginalna, dolna część, pod posadzką której mieszczą się krypty grobowe, w których spoczywają m.in. członkowie rodzin właścicieli Suchej: Wielopolskich i Branickich, a wśród nich Anna Branicka, współfundatorka nowego kościoła, została w 1818 r. nadbudowana o górną, drewnianą kondygnację, pełniąc od tej pory funkcję dzwonnicy.

Kończąc spacer wokół suskich kościołów wracamy przed bramę, obok której stoi trzecia zachowana kaplica **10**, nosząca obecnie wezwanie św. Anny z barokowym obrazem Najświętszego Serca Pana Jezusa wewnątrz. Pomiędzy kaplicą a bramą oglądamy figurę św. Jana Nepomucena **11** z 1779 r. Dwie kolejne, podobne figu-



Figura św. Jana Nepomucena z 1779 r.



Pomnik Chrystusa Króla z 1937 r. Fot. BW

ry, znajdują się na skwerku pomiędzy ul. Kościelną a murem otaczającym zespół. Są to: druga, starsza figura św. Jana Nepomucena **12** z 1759 r. (pierwotnie stojąca na rynku, skąd została usunięta przez hitlerowców podczas II wojny światowej) oraz posąg Chrystusa Króla **13** z 1937 r.

W pobliżu bramy, po przeciwnej stronie niż kaplica św. Anny, znajduje się jeszcze jeden interesujący obiekt. To mogiła konfederatów barskich **14**, którzy – jak wieść niesie – podczas walk z Rosjanami, toczonych w rejonie Suchej w 1771 r., schronili się w suskim kościele, lecz zostali wydani Moskalom i ponieśli śmierć. Obok mogiły stoi krzyż misyjny oraz kamień z tablicą pamiątkową, poświęconą polskim zesłańcom na Syberię w latach II wojny światowej, ofiarom Katynia oraz osobom, które zginęły w katastrofie samolotu prezydenckiego pod Smoleńskiem 10 kwietnia 2010 r. Uroczyste odsłonięcie tablicy, wykonanej z inicjatywy Związku Sybiraków przy wsparciu parafii suskiej i miejscowego Starostwa Powiatowego, miało miejsce 12 czerwca 2010 r.

Zwiedzanie wewnątrz rozpoczynamy od starego kościoła, do którego prowadzą dwa wejścia: od strony południowej (mijane przez nas podczas spaceru) oraz wewnętrzne, wiodące z przewiązki pomiędzy świątyniami, do której z kolei prowadzą drzwi od strony plebanii, obok kamiennego krucyfiksa, umieszczonego na zewnętrznej ścianie przewiązki. Jednonawowe wnętrze kościoła, niedawno odrestaurowane, łączy świeżość. Wyposażenie utrzymane jest w stylu barokowym i rokokowym i pochodzi w przeważającej części z XVIII w. Centralne miejsce prezbiterium zajmuje drewniany rokokowy ołtarz główny **A**, ufundowany w 1793 r. przez Teresę Wielopolską, dzieło suskiego stolarza Postuły z obrazem przedstawiającym Nawiedzenie Najświętszej Marii Panny (wezwanie kościoła) oraz portretem św. Moniki (powyżej). Nie-



Ołtarz główny w starym kościele ze sceną Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny przez św. Elżbietę. Fot. AW

typowe, drewniane sklepienie kolebkowe prezbiterium pokrywa polichromia ze sceną Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny. W oknach za ołtarzem – małe witrażowe herby dawnych właścicieli Suchej i dobroczyńców parafii: Korczak Komorowskich i Starykoń Wielopolskich. Z prezbiterium sąsiadują: zakrystia **B** oraz kaplica Matki Bożej Bolesnej **C**, w której późnobarokowym drewnianym ołtarzu umieszczono niedawno współczesną kopię obrazu Miłosierdzia Bożego.

Wnawie zwracają uwagę cztery ołtarze boczne, również drewniane. Najciekawszym z nich jest późnobarokowy ołtarz św. Krzyża **D**, fundacja Anny Konstancji z Lubomirskich Małachowskiej (z pierwszego małżeństwa – Wielopolskiej) z 1703 r. W jego centralnej części umieszczono rzeźbiony krucyfik na tle malowanego pejzażu Jerozolimy z postacią Marii Magdaleny pod krzyżem. Pozostałe trzy ołtarze rokokowe to: ołtarz na północnej ścianie nawy **E**; z obrazem, przedstawiającym św. Michała Archanioła oraz – powyżej – wizerunkiem św. Hieronima), lewy ołtarz przy tęczycy **F**; obrazy: św. Jana Chrzciciela oraz – powyżej – św. Augustyna; po bokach figury św. Wojciecha i św. Stanisława) i prawy ołtarz przy tęczycy **G**; obrazy: św. Józefa z Dzieciątkiem Jezus oraz – powyżej – św. Grzegorza; po bokach figury biblijnego króla Dawida i św. Floriana).

Jednolite wyposażenie wnętrza uzupełniają: drewniana ambona **H** z 1788 r. oraz chór muzyczny **I**, ozdobiony wizerunkiem króla Dawida, grającego na harfie, z barokowymi organami.

Ze starego kościoła kierujemy się przewiązką do nowej świątyni. Mijając po prawej wejście do zakrystii wchodzimy do ambitu (obejścia prezbiterium) bezpośrednio w apsydzie **a** za ołtarzem głównym, w którego tyłnej części umieszczono wnękę z figurą Chrystusa Frasobliwego. Naprzeciwko – marmurowy oł-



Ołtarz główny w nowym kościele. Scena Nawiedzenia NMP przez św. Elżbietę została przedstawiona z formie witraży. Fot. AW

tarz Matki Bożej Nieustającej Pomocy, wykonany z elementów, stanowiących pierwotnie część ołtarza głównego (czytaj niżej). W umieszczonej pod posadzką krypcie spoczywa główny fundator kościoła, Władysław Branicki, wraz z żoną Julią. Idąc dalej ambitem dochodzimy do centralnej części budowli. Dopiero tu możemy w pełni podziwiać całość świątyni, pod wieloma względami bardzo oryginalnej, niepodobnej do większości innych kościołów w regionie. Obszerna świątynia jest jednonawowa, z transeptem (nawą poprzeczną), na którego zamknięciu po obu stronach stoją ołtarze boczne. Od razu zwraca uwagę nietypowa dekoracja ścian – polichromie kładzione bezpośrednio na cegle, dzieło Mariana Konarskiego i Tadeusza Kurka z 1957 r. Marmurowy neoromański ołtarz główny **b** w prezbiterium zaprojektował wybitny krakowski architekt Zygmunt Hendel, niestety jego projekt nie został nigdy w pełni zrealizowany. W 1912 r. umieszczono w kościele dolną część ołtarza, wykonaną przez Antoniego Madeyskiego, jednak budowy nie ukończono, pomimo podejmowanych w późniejszym okresie starań, m.in. ze względu na to, że jego nietypowa, niespotykana w okolicy forma, nie spodobała się wiernym. Zamiast tego w okna apsydy za ołtarzem wstawiono monumentalny witraż z przedstawieniem Najświętszej Marii Panny oraz trzy mniejsze witraże z wizerunkami Matki Bożej Ostrobramskiej, Ducha Świętego i św. Aleksandra (projekt Zdzisława Gedliczki). W 1970 r., po wprowadzeniu zmian w sposobie sprawowania liturgii (msza św. odprawiana odtąd twarzą do wiernych), dokonano kolejnego, niezbyt szczęśliwego, przekomponowania ołtarza głównego. Na swoim miejscu pozostała do dzisiaj tylko jego najniższa część, natomiast z pozostałych elementów wykonano m.in. stół ołtarzowy, pulpity oraz oglądany już przez nas ołtarz Matki Bożej Nieustającej Pomocy w apsydzie.



Ołtarz Męki Pańskiej we wschodnim zamknięciu transeptu. Fot. AW



Ołtarz Najświętszego Serca Pana Jezusa w zachodnim zamknięciu transeptu. Fot. AW



Ołtarz z obrazem Matki Bożej Nieustającej Pomocy w ambicie. Fot. AW

Na ścianach prezbiterium umieszczono cztery figury polskich świętych: Stanisława biskupa, Stanisława Kostki, Jana Kantego i królewicza Kazimierza Jagiellończyka, wyrzeźbione w kamieniu pińczowskim przez Władysława Druciaka, który wykonał również stacje drogi krzyżowej osadzone na ścianach kościoła. Przy łuku arkady na skrzyżowaniu transeptu i nawy znajdują się rzeźby Matki Bożej (po prawej stronie) i Najświętszego Serca Jezusowego (po lewej).

Projekt ambony wykonał sam Teodor Talowski. Warto także zwrócić uwagę na dwa ołtarze boczne. W zachodnim zamknięciu transeptu stoi ołtarz Najświętszego Serca Pana Jezusa, zaprojektowany przez Franciszka Mączyńskiego i wykonany w 1914 r. z kamienia szydłowieckiego. Autorem rzeźb, przedstawiających Jezusa Miłosiernego oraz św. Franciszka (po lewej) i św. Antoniego (po prawej) jest Michał Korpala. Po przeciwnej stronie transeptu oglądamy ołtarz Męki Pańskiej, projekt Zygmunta Hendla z 1927 r. Także i on został wykonany w kamieniu pińczowskim, jedynie wieńczącą ołtarz Grupę Ukrzyżowania (Chrystus na Krzyżu oraz Matka Boża i św. Jan Ewangelista) wykonał w kamieniu szydłowieckim Franciszek Styczeń. W centralnej części ołtarza miała pierwotnie znaleźć się płaskorzeźba o tematyce pasyjnej, projektu tego jednak nie zrealizowano i ostatecznie miejsce to wypełniła mozaika, przedstawiająca św. Józefa z Dzieciątkiem Jezus, dzieło Edwarda Matuszaka.

Kończąc zwiedzanie kościoła warto jeszcze zwrócić uwagę na chór muzyczny z herbem Korczak Branickich. Ciekawostką jest fakt, że tak Komorowscy, jak i Branicy, dwie rodziny, których członkowie byli fundatorami obu suskich kościołów, pieczętowały się tym samym herbem, stąd Korczak pojawia się często na terenie całego zespołu, choć w związku z różnymi osobami i różnymi okresami historycznymi.



Chrystus Frasobliwy we wnęce mensy ołtarza głównego od strony ambitu. Fot. AW



Kartusz z herbem Branickich Korczak, osadzony na emporze chóru. Fot. AW

Tekst i koncepcja serii: Marcin Leśniakiewicz

Redakcja: Barbara Woźniak

Opracowanie graficzne: Maciej Hojda

Zdjęcia: Barbara Woźniak (BW), Adam Wróbel (AW),

Wydawca:



muzeum
miejskie
Suchej Beskidzkiej

Muzeum Miejskie Suchej Beskidzkiej
ul. Zamkowa 1, 34-200 Sucha Beskidzka
www.muzeum.sucha-beskidzka.pl
e-mail: muzeum@sucha-beskidzka.pl
tel./fax 33 874 26 05

Zwiedzanie:

w sezonie od 1 maja do 31 października:
wt.–pt. od 8.00 do 16.00, sb.–ndz. od 9.00 do 17.00,
w poniedziałki nieczynne

poza sezonem: od 1 listopada do 30 kwietnia:
wt.–sb. od 8.00 do 16.00,
w niedziele i poniedziałki nieczynne

Uwaga: Ostatnie wejście zwiedzających następuje
pół godziny przed zamknięciem ekspozycji.

Dział Informacji, Edukacji i Promocji: Punkt Informacji Turystycznej:
tel. 33 874 26 05 wew. 21,
it@sucha-beskidzka.pl, rezerwacje@sucha-beskidzka.pl

ISBN 978-83-937602-8-2 ISBN 978-83-937602-0-6 (cała seria)

**Parafia Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny
w Suchej Beskidzkiej**

ul. Kościelna 3, 34-200 Sucha Beskidzka
tel. 33 874 48 80
poczta@parafiasucha.pl
www.parafiasucha.pl

Porządek Mszy świętych

Niedziela i Uroczystości
6.30; 8.00; 9.30; 11.00; 12.30; 15.00;
18.00 (w lipcu i sierpniu zamiast 18.00 – godz. 19.00).
Błędzonka 8.00 i 10.30.

Dni powszednie
wrzesień – czerwiec: 6.30; 7.00; 18.00
lipiec – sierpień: 6.30; 7.00; 18.00

Na okładce z przodu: Stary kościół pw. NNMP. Fot. BW.

Tył okładki: Nowy kościół pw. NNMP. Fot. BW

Wydanie dofinansowane przez:

FUNDACJA
BRE BANKU



Burmistrz Miasta
Sucha Beskidzka



muzeum
miejskie
Suchej Beskidzkiej